

- 2) placówkom oświatowo-wychowawczym i opiekuńczo-wychowawczym, w których osoby te przebywają,
- 3) instytucjom charytatywnym,
- 4) punktom orientacji i poradnictwa wychowawczo-zawodowego,
- 5) socjalistycznym związkom młodzieży,
- 6) organizacjom społecznym działającym na rzecz pomocy osobom dotkniętym inwalidztwem lub niepełnosprawnym,
- 7) komisjom lekarskim do spraw inwalidztwa i zatrudnienia,
- 8) pracownikom socjalnym i opiekunom społecznym,
- 9) zakładom pracy zatrudniającym inwalidów,
- 10) lekarzom opiekującym się osobami dotkniętymi inwalidztwem lub niepełnosprawnością i pielęgniarkom środowiskowym.

§ 3. Młodzieży zaliczonej do I grupy inwalidów i objętej ewidencją przysługuje:

- 1) 50% ulgi w opłatach za przejazdy Polskimi Kolejami Państwowymi, Państwową Komunikacją Samochodową oraz środkami komunikacji miejskiej,
- 2) korzystanie z ulgowych biletów do kin, teatrów, muzeów i instytucji muzycznych.

§ 4. Posiadanie uprawnień do ulg, o których mowa w § 3, potwierdza się wpisem do dowodu osobistego lub tymczasowego dowodu osobistego, dokonywanym w sposób określony w odrębnych przepisach.

§ 5. Zobowiązuje się ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz terenowe organy administracji państwowej, zgodnie ze swoją właściwością, do działań w ramach nakładów i środków określonych w centralnych planach rocznych, mających na celu:

- 1) przystosowanie obiektów użyteczności publicznej (dworców, placówek upowszechniania kultury, stadio-

nów, boisk i środków komunikacji), szkół i placówek oświatowo-wychowawczych do potrzeb młodzieży inwalidzkiej i niepełnosprawnej,

- 2) przystosowanie domów (ich części) zamieszkałych przez młodych inwalidów i niepełnosprawnych do ich potrzeb,
- 3) ułatwianie zamiany mieszkań młodzieży inwalidzkiej i niepełnosprawnej,
- 4) zwiększanie produkcji przedmiotów zaopatrzenia ortopedycznego i środków pomocniczych oraz sprzętu rehabilitacyjnego i stosowanie przyspieszonego trybu zaopatrywania młodzieży inwalidzkiej i niepełnosprawnej w te przedmioty i sprzęt,
- 5) zwiększenie liczby miejsc pracy chronionej dla młodzieży inwalidzkiej i niepełnosprawnej oraz możliwości zatrudniania tej młodzieży w pobliżu miejsca zamieszkania,
- 6) zwiększanie udziału młodzieży inwalidzkiej i niepełnosprawnej w różnych dziedzinach kultury fizycznej i turystyki oraz działalności kulturalnej,
- 7) rozszerzenie szkolenia kadr instruktorów i organizatorów kultury fizycznej, turystyki i działalności kulturalnej wśród młodzieży inwalidzkiej i niepełnosprawnej,
- 8) rozszerzenie informacji o młodzieży inwalidzkiej i niepełnosprawnej w środkach masowego przekazu, ze szczególnym uwzględnieniem wskazań co do metod postępowania w stosunku do niej w rodzinie,
- 9) organizowanie ośrodków terapii pracą dla młodzieży inwalidzkiej i niepełnosprawnej, nie kwalifikującej się do pracy.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

131

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1987 r.

w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i z 1985 r. Nr 12, poz. 50) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zo-

bowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i z 1985 r. Nr 12, poz. 50), zwanej dalej „ustawą”, stosuje się do:

- 1) niepodatkowych należności budżetowych jednostek gospodarki społecznej, wynikających z przepisów

- prawnych normujących wpłaty (obciążenia) na rzecz budżetu państwa,
- 2) nadmiernie pobranych dotacji budżetowych, które nie zostały zwrócone w terminie na rachunek właściwej jednostki rozliczającej te dotacje,
 - 3) obciążeń wyrównawczych stanowiących należność rachunku wyrównawczego handlu zagranicznego,
 - 4) nadmiernie pobranych kwot dopłat wyrównawczych z rachunku wyrównawczego handlu zagranicznego,
 - 5) opłat administracyjnych, pobieranych przez organy administracji państwowej na podstawie odrębnych przepisów,
 - 6) opłaty elektryfikacyjnej,
 - 7) opłaty melioracyjnej oraz opłat za urządzenia zbiorowego zaopatrzenia wsi w wodę i zbiorcze urządzenia kanalizacyjne wsi, wykonane przez państwo,
 - 8) składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników,
 - 9) świadczeń na fundusz gminny i fundusz miejski, z wyjątkiem art. 8 ustawy,
 - 10) należności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i składek na zaopatrzenie emerytalne, w zakresie określonym przepisami art. 14—17, 20, 21, 23—29 i 30 ust. 4 oraz art. 40—49 ustawy.

§ 2. Do umarzania zaległości podatkowych z tytułu łącznego zobowiązania pieniężnego w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy, podatków i opłat lokalnych oraz świadczeń na fundusz gminny i fundusz miejski, przypadających od jednostek gospodarki uspołecznionej, jak również od osób fizycznych oraz nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, są uprawnione:

- 1) terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw finansowych stopnia podstawowego, jeżeli łączna kwota zaległości we wszystkich podatkach należnych od jednego podatnika nie przekracza 500 000 zł, przy czym łączna kwota podatków umorzonych temu podatnikowi w ciągu roku nie może przekroczyć 500 000 zł,
- 2) terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw finansowych stopnia wojewódzkiego — kwot wyższych niż określone w pkt 1.

§ 3. Urzędy skarbowe w zakresie ich właściwości rzeczowej są uprawnione do umarzania zaległości podatkowych:

- 1) jednostek gospodarki uspołecznionej w każdym rodzaju należności i za każdy rok podatkowy do 2 000 000 zł w zakresie zaległości w podatkach stanowiących dochód budżetu centralnego i do 1 000 000 zł w zakresie zaległości w podatkach stanowiących dochód budżetów terenowych,

- 2) osób fizycznych oraz nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, jeżeli łączna kwota zaległości we wszystkich podatkach należnych od jednego podatnika nie przekracza 1 000 000 zł, przy czym łączna kwota podatków umorzonych temu podatnikowi w ciągu roku nie może przekroczyć 1 000 000 zł.

§ 4. 1. Izby skarbowe w zakresie ich właściwości rzeczowej są uprawnione do umarzania:

- 1) zaległości podatkowych jednostek gospodarki uspołecznionej w każdym rodzaju należności i za każdy rok podatkowy powyżej 2 000 000 do 10 000 000 zł w zakresie zaległości w podatkach stanowiących dochód budżetu centralnego oraz powyżej 1 000 000 do 5 000 000 zł w zakresie zaległości w podatkach stanowiących dochód budżetów terenowych,
- 2) zaległości podatkowych osób fizycznych oraz nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej — kwot wyższych niż określone w § 3 pkt 2.

2. Izby skarbowe są uprawnione do umarzania zaległości z tytułu kwot nienależnych i kwot dodatkowych, podlegających wpłacie do budżetu państwa, na podstawie przepisów o cenach, należnych od:

- 1) jednostek gospodarki uspołecznionej — do 10 000 000 zł,
- 2) osób fizycznych oraz nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej — bez ograniczenia kwoty.

§ 5. Jednostka gospodarki uspołecznionej uzasadniająca wnioski o umorzenie zaległości podatkowych sytuacją finansową powinna dołączyć do wniosku opinię banku finansującego jej działalność o aktualnej sytuacji finansowej i płatniczej.

§ 6. Zakres uprawnień określony w § 2—4 stosuje się odpowiednio, gdy decyzja w sprawie umorzenia dotyczy tylko odsetek za zwłokę.

§ 7. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o podatkach lub zaległościach podatkowych, rozumie się przez to również świadczenia pieniężne, na które rozciągnięto przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1981 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych (Dz. U. Nr 23, poz. 119, z 1983 r. Nr 3, poz. 20 i z 1985 r. Nr 7, poz. 22).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner